

Zeer geachte aanwezigen,

De jury van de Stan Storimans bestond uit Marga van Praag, Rik Rensen en mijzelf. Bij het juryberaad waren ook de beide initiatiefnemers van de prijs aanwezig, Henny de Vos en Peter van der Maat.

De jury heeft zich in een eerste bespreking gebogen over de criteria waaraan de winnaar van de jaarlijkse prijs moet voldoen. Het moet gaan om uitblinkend camerawerk voor nieuws- en actualiteitenprogramma's, zowel technisch als inhoudelijk. Ook wegen de creativiteit, de journalistieke alertheid en de originaliteit mee.

Dat lijkt een overzichtelijke definitie, maar in de praktijk is het nog niet zo gemakkelijk om bij televisiereportages een scherp onderscheid te maken tussen het camerawerk en de andere elementen die bepalend zijn voor kwaliteit, zoals montage, geluid en tekst. Toch moest dat: we hebben heel geconcentreerd geprobeerd de inzendingen te beoordelen op de visuele kwaliteiten.

Dat voelden we als een plicht tegenover de naamgever van deze prijs. De Stan Storimans Prijs is immers in de eerste plaats een eresaluut aan de cameraman Storimans, die door iedereen die met hem heeft gewerkt beschouwd werd als het boegbeeld van het gilde der nieuwscameramensen: technisch perfect, steevast op de

plaats waar het gebeurt, onvermoeibaar, supercollegiaal, kortom letterlijk en figuurlijk: altijd scherp.

In onze overwegingen hebben we ook de omstandigheden meegewogen waaronder de cameramensen moesten werken. Daartoe hebben we een toelichting gevraagd aan de inzender – meestal de betrokken verslaggever – zodat we daar enigszins een oordeel over konden hebben. Prachtig camerawerk kan immers uitmuntend worden als het onderwerp in hectische omstandigheden moest worden gedraaid.

De jury was blij verrast met het aantal inzendingen: we kregen er twaalf, van bijna alle belangrijke rubrieken. Ook de regionale omroepen mochten inzenden, daaruit kwam slechts één inzending, maar wel een heel goede. We hopen een volgende keer meer staaltjes van bijzonder regionaal camerawerk binnen te krijgen. Ook het werk van camjo's kon worden ingestuurd – ook daarvan hebben we een paar fraaie voorbeelden gezien.

Dan de kwaliteit. Die was over het algemeen hoog te noemen. Dit land heeft een bij het grote publiek nogal onbekende, maar toch heel belangrijke traditie op het gebied van nieuwscameramensen, en dat is gebleken. De jury had het moeilijk om tot een uitspraak te komen, en dat kwam omdat meerdere inzendingen het niveau hadden om bekroond te worden met de Stan Storimans Prijs.

We willen vijf inzendingen speciaal noemen. Op de eerste plaats de beelden van **Ivo Borkus**, die voor RTL op Koninginnedag in Apeldoorn bij de Naald aanwezig was en doordraaide toen zich daar een ramp voltrok. Wat hij voor zijn camera kreeg tart elke beschrijving – de slachtoffers van de dollemansrit lagen her en der op het asfalt, de verbijstering van de omstanders is voelbaar, de toewijding van de hulpverleners indrukwekkend. We hebben het ruwe materiaal van Ivo Borkus met bewondering en ook wel afgrijzen gezien.

Vervolgens een bijzonder onderwerp van het NOS Journaal. Over Afghanistan, maar niet over Uruzgan en Taliban, maar over de cultuur van het land, meer speciaal over de kunstenaars van de stad Herat. **Eric Feijten** maakte een beeldschoon onderwerp over een tegelmaker en een glasblazer, die gebruik maken van eeuwenoude technieken. Glasblazen in Herat, Haanstra in Afghanistan. Heel mooie, poëtische shots.

Een speciale eervolle vermelding gaat naar **André Novais**. De cameraman van RTV Noord-Holland was in de buurt toen het toestel van Turkish Airlines neerkwam in die omgeploegde akker bij Schiphol. Hij stond als enige aan de goede kant, en maakte als enige de beelden van de afgevoerde gewonden. De shots die de rest van Nederland moest missen. Het moet een heel gedoe geweest zijn om de beelden bij de SNG te krijgen en André van nieuwe schijven voor zijn camera te

voorzien, maar het resultaat is heel bijzonder. De jury vond het werk van Novais het beste dat er in het beoordeelde jaar op Nederlandse bodem is gemaakt.

Maar onze jongens hebben in het buitenland hun reputatie hoog gehouden. Het land dat in de laatste decennium drie keer (in 2001, 2005 en 2006) een Emmy won voor nieuwsreportages blijkt ook in 2009 werk van internationaal gehalte te hebben opgeleverd. Het videomateriaal bijvoorbeeld dat **Dennis Hilgers** maakte voor NOVA in Iran, tijdens de onlusten in Teheran in juni jl., is de hele wereld overgegaan. Hij zocht slimme plekken op in een parkeergarage en op een balkon en legde zo, zelf onzichtbaar, vast hoe de oproerpolitie demonstranten in elkaar sloeg. Filmen was verboden, maar Hilgers draaide door, en smokkelde zijn camera, uit elkaar geschroefd, in boodschappentassen langs de politie naar het hotel. Dezelfde avond waren de beelden in NOVA te zien, de volgende dag in de hele wereld.

Tenslotte nóg een reportage uit de actualiteitenhoek. Een tv-ploeg mocht mee met een Amerikaans konvooi dat op zoek ging naar de Taliban en onderweg probeerde bembommen onschadelijk te maken. Het resultaat was een reportage van internationale topklasse. Schitterend camerawerk, oogstrelende landschapshots, bijvoorbeeld van de man met zijn ezelwagen, in de diepte, over het pad op de bergkam. Maar ook de spanning als er een bom is ontploft, de onmogelijke omstandigheden, de ambachtelijke toewijding van de

Amerikaanse soldaten. De verslaggever schreef over zijn cameraman: “Ook onder de slechtste omstandigheden, in de hitte, zonder slaap of eten, wil hij technisch superieur materiaal afleveren. Hij buigt zich in onmogelijke bochten voor het mooiste shot, vaak met aanzienlijk gevaar voor eigen leven.”

Een van de juryleden zei dat Stan Storimans deze reportage gedraaid zou kunnen hebben. De eerste Stan Storimans Prijs gaat naar de reportage van NOVA, “Gevecht tegen een onzichtbare vijand”, van cameraman **Joris Hentenaar**.